

Arrest

nr. 323 139 van 11 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. CARLIER
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest van de Raad van State van 20 juni 2024 met nr. 260.193 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 september 2021 met nr. 260 781 wordt vernietigd.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VANDEPUT, loco advocaat J. CARLIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Syrische nationaliteit, is in België geboren op 4 december 2018.

1.2. Op 20 november 2019 dienden zijn ouders in zijn naam een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 december 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overmaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Gezien verzoekers jeugdige leeftijd, werd aan zijn vader tijdens een persoonlijk onderhoud op 2 februari 2020 gevraagd om de redenen uiteen te zetten waarom hij een beschermingsverzoek in hoofde van verzoeker indiende.

1.4. Op 20 februari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 243 875 van 10 november 2020.

1.5. Op 24 december 2020 nam de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die door de Raad wordt bevestigd bij arrest 260 781 van 16 september 2021. Dit arrest van de Raad is bij arrest nr. 260.193 van de Raad van State van 20 juni 2024 vernietigd. Naar aanleiding hiervan werd het dossier opnieuw op de rol ingeschreven bij de Raad en werd de zaak verwezen naar een anders samengestelde kamer.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Jouw ouders bezitten de Syrische nationaliteit. Op 15 januari 2013 is jouw zus [Z.A.] [...] samen met jouw vader [S.A.] [...] en moeder [N.A.] [...] omwille van de slechte veiligheidssituatie uit Syrië vertrokken. Ze reisden via Libanon naar Egypte waar ze een tweetal maanden verbleven. Daarna trokken ze naar Algerije. Jouw zus [S.A.] [...] werd er geboren [in] 2013. In 2016 vertrokken ze naar Marokko waar ze ongeveer een jaar verbleven. Ze reisden daarna door naar Spanje. Jouw ouders dienden er een verzoek om internationale bescherming in. De subsidiaire beschermingsstatus werd hen in Spanje toegekend.

Jouw ouders wensten echter hun familieleden die hier in België verbleven te vervoegen. Ze reisden daarom een twintigtal dagen na hun aankomst in Spanje door naar België waar ze op 7 december 2017 aankwamen. Jouw ouders dienden hier een verzoek om internationale bescherming in op 14 december 2017. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd het verzoek van jouw ouders ook in de naam van jouw zussen als vergezellende minderjarigen ingediend.

Op 21 augustus 2018 werd door de commissaris-generaal beslist jouw ouders verzoek niet-ontvankelijk te verklaren daar ze reeds in een lidstaat van de Europese Unie, i.c. Spanje, de subsidiaire beschermingsstatus hadden verkregen. Ze dienden een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) tegen deze beslissing.

De RvV bevestigde de beslissing van het CGVS op 23 oktober 2019.

Jij werd in Brussel geboren op 4 december 2018.

Op 20 november 2019 dienden jouw ouders in naam van je zussen en jou een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van jouw verzoek haalt je vader aan te vrezen dat jullie zouden omkomen omwille van de oorlog in Syrië. Hij voegt hier nog aan toe dat jullie hele familie hier in België verblijft, in Spanje hebben jullie niemand. Bovendien beschik je er niet over documenten.

Ter staving van jullie verzoek worden kopieën van volgende documenten voorgelegd: het paspoort van jouw zus [S.] (d.d. 1/12/15), het paspoort van je zus [Z.] (d.d. 18/12/12) en jouw Belgische geboorteakte.

Op 21 februari 2020 nam het CGVS in het kader van jouw verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het verzoek van je zussen werden op diezelfde datum niet-ontvankelijk verklaard.

Op 13 november 2020 velde de RvV een annulatiearrest in het kader van jouw weigeringsbeslissing, waarna jouw dossier naar het CGVS werd teruggestuurd om een nieuwe beoordeling te maken.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd, rekening houdend met het gegeven dat je nog géén vier jaar oud was, het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van je vader [S.A.] [...] afgenomen die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat in jouw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van jouw land van herkomst Syrië kan worden aangenomen.

Voor zover uit de door jouw vader afgelegde verklaringen weliswaar blijkt dat er indicaties voorhanden zijn waaruit mogelijkerwijze een nood aan internationale bescherming ten overstaan van jouw land van herkomst Syrië zou kunnen worden afgeleid aangezien je daar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet naar aanleiding van het daar heersende conflict (CGVS p.5), moet immers worden benadrukt dat jouw ouders [A.S.] en [A.N.] [...] reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje, wat indirect tevens een bevestiging vormt van een nood aan internationale bescherming in jouw hoofde.

In het licht van deze vaststelling, evenals in het licht van het gegeven dat er ten aanzien van jouw ouders door het Commissariaat-generaal beslist werd tot de niet-ontvankelijkheid van hun verzoek omdat zij niet hebben aangetoond dat de internationale bescherming die hen in Spanje werd verleend niet langer actueel of niet effectief zou zijn, moet dan ook worden aangenomen dat de terugkeer van jouw gezin naar Syrië géénszins aan de orde en louter hypothetisch is.

Dienaangaande dient immers te worden beklemtoond dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden. Hoewel hieruit niet volgt dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn, betekent dit wel dat de lidstaten enerzijds kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, evenals anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen, maakt zulks geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dienen jouw ouders zich tot de in Spanje aanwezige instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die er ook jou, als begeleide minderjarige, ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van je verblijf aldaar. Het is tevens ten overstaan van de bevoegde instanties van diezelfde lidstaat dat jouw ouders eventuele problemen met betrekking tot de te ondernemen stappen kenbaar moet maken. Het komt zodoende aan jouw ouders toe om de nodige stappen in Spanje te zetten opdat ook jij er een verblijfsrecht kan genieten als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, temeer aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan kopie in het administratief dossier is gevoegd, duidelijk blijkt dat de uitbreiding ("family extension") van de internationale beschermingsstatus van begunstigden, in hoofde van hun minderjarige kinderen, probleemloos kan worden bewerkstelligd in Spanje.

In de door jouw vader afgelegde verklaringen kunnen geen concrete elementen worden gevonden die hieraan afbreuk doen.

In het licht van de internationale beschermingsstatus en het verblijfsrecht dat jouw ouders genieten in Spanje evenals van de mogelijkheden waarover ook jij bijgevolg beschikt om er tevens een status en een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, is de kwestie van de terugkeer van jou en jouw gezin naar Syrië derhalve louter hypothetisch. Bijgevolg kan in jouw hoofde

actueel geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van jouw land van herkomst worden vastgesteld.

Gelet op wat voorafgaat, kan het Commissariaat-generaal in jouw hoofde niet besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In het kader van jouw verzoek om internationale bescherming laat je vader gelden dat jouw zussen en jij niet terug kunnen naar Spanje omdat jullie familieleden hier in België zijn (CGVS p.5). Dit is een motief dat geenszins verband houdt met één van de criteria van de Conventie van Genève, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan hieruit geen nood aan internationale bescherming ten opzichte van Spanje afgeleid worden.

De in het kader van jouw verzoek neergelegde documenten, meer bepaald de kopieën van het paspoort van jouw zus [S.] (d.d. 1/12/15), het paspoort van je zus [Z.] (d.d. 18/12/12) en jouw Belgische geboorteakte, kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze ondersteunen enkel jullie identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van het gezag van gewijsde en van de artikelen 23 tot 28 van het Gerechtelijk Wetboek.

Verzoeker licht hierbij toe:

“In casu wordt door het CGVS niet betwist dat verzoeker van de Syrische nationaliteit bezit en van geen andere nationaliteit bezit. Zijn land van herkomst is dus Syrië en het is aan het CGVS om de gegrondheid van zijn vrees te onderzoeken in geval van terugkeer naar Syrië.

Overigens heeft het CGVS niet geoordeeld dat verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingewet, noch dat Spanje voor verzoeker als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd doch integendeel verzoekers verzoek om internationale bescherming ten gronde werd onderzocht.

In zijn voornoemd arrest bevestigde het Raad deze analyse :

“De Raad wijst er te dezen echter nogmaals op dat verzoeker actueel in Spanje geen internationale bescherming geniet, benadrukt dat een verblijfsrecht als familielid van een begunstigde van internationale bescherming dat verzoeker gelet op de Europese regelgeving in Spanje moet kunnen verkrijgen geenszins kan gelijkgesteld worden aan een internationale beschermingsstatus, zelfs niet indien deze verblijfsvergunning bescherming biedt tegen een mogelijke schending van het non-refoulementbeginsel, stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overigens niet heeft geoordeeld dat verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel in de zin van artikel 57 6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, noch dat Spanje voor verzoeker als veilig derde land in de zin van artikel 57/6 6 kan worden beschouwd doch integendeel verzoekers verzoek om internationale bescherming ten gronde werd onderzocht, en brengt in herinnering dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aldus moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij, in casu Syrië. Een dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd. Zoals hoger reeds gesteld, bevat de bestreden beslissing geen afdoende motivering in die zin en ook het administratief dossier bevat ter zake geen enkele landeninformatie zodat het voor de Raad ónmogelijk is om te beoordelen of verzoeker actueel in de regio van herkomst van zijn ouders, Latakia, een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren zoals bepaald in artikel I, A (2) van het Verdrag van

Genève en artikel 48 3 van de Vreemdelingenwet dan wel of hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48 4 van de Vreemdelingenwet.

6. Ondanks dit arrest sloeg het CGVS opnieuw een onderzoek van verzoekers nood aan internationale bescherming ten aanzien van Syrië. Inderdaad stelt de bestreden beslissing nogmaals dat de kwestie van de terugkeer naar Syrië louter hypothetisch is “in het licht van de internationale beschermingsstatus en het verblijfsrecht dat [zijn] ouders genieten in Spanje evenals van de mogelijkheden waarover ook [verzoeker] bijgevolg beschikt om er tevens een status en een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming”.

Daarmee schond de bestreden beslissing het gezag van gewijsde dat aan het arrest nr. 243 875 van 10 november 2020 was verbonden zoals artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. In één incisie beschouwt het CGVS roekeloos en overhaast dat zijn ouders internationale bescherming “indirect tevens een bevestiging vormt van een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde” (sic). Een dergelijke uitlegging is op geen enkele wetstekst gebaseerd en is volledig contra legem.

Zoals de Raad in zijn bovenvermeld arrest in herinnering bracht, “De argumentatie in de bestreden beslissing dat de kwestie van verzoekers terugkeer naar Syrië, in het licht van het verblijfsrecht dat zijn ouders genieten in Spanje en de mogelijkheden waarover hij beschikt om er een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, louter hypothetisch is en dat de vrees die in verzoekers naam wordt ingeroepen door zijn vader ten overstaan van Syrië dan ook niet gegrond is, kan immers bezwaarlijk een beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming ten aanzien van zijn land van nationaliteit worden geacht. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt voorts dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming ten opzichte van Spanje aannemelijk maakt”.

Ook hier moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in strijd is met het gezag van gewijsde van het arrest nr. 243 875 als met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Er zij ook op gewezen dat de beslissingen van het CGVS waarbij de verzoeken om internationale bescherming van zijn ouders niet-ontvankelijk zijn verklaard, nog niet definitief zijn. Het volstaat eraan te herinneren dat het door laatstgenoemde ingestelde beroep in cassatie bij de Raad van State, dat toelaatbaar is verklaard, nog steeds hangende is. Zelfs in de veronderstelling dat de redenering van het CGVS toelaatbaar is, quod non, moet derhalve worden vastgesteld dat zij is gebaseerd op beslissingen die nog niet definitief zijn. In ieder geval, zolang de Raad van State geen arrest heeft genomen, lijkt de redenering van het CGVS dus voorbarig.

9. In ondergeschikte orde, in de veronderstelling dat het gezag van gewijsde van bovengenoemd arrest is geëerbiedigd, quod non, wenst verzoekster de relevantie van de motivering van de beslissing van het CGVS in verband met artikel 23 van de richtlijn 2011 /95/EU (herschikking) te betwisten.

De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt: “Bijgevolg dienen jouw ouders tot de in Spanje aanwezige instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die er ook jou, als begeleide minderjarige, ter beschikking staan volgens het Unie recht met het oog op het regulariseren van je verblijf aldaar. Het is levens ten overstaan van de bevoegde instanties van diezelfde lidstaat dat jouw ouders eventuele problemen met betrekking tot de te ondernemen stappen kenbaar moet (sic) maken. Het komt zodoende aan jouw ouders toe om de nodige stappen in Spanje te zetten opdat ook jij er een verblijfsrecht kan genieten als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, temeer aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan kopie in het administratief dossier is gevoegd, duidelijk blijkt dat de uitbreiding (“family extension”) van de internationale beschermingsstatus van begunstigden, in hoofde van hun minderjarige kinderen probleemloos kan worden bewerkstelligd in Spanje”.

Ervan uitgaande dat hij moest bewijzen dat zijn ouders de nodige stappen hadden ondernomen om in de toekomst in Spanje een internationale beschermingsstatus te verkrijgen, zou verzoeker in elk geval met meerdere procedurele belemmeringen worden geconfronteerd om daarvoor in aanmerking te komen.

In de eerste plaats kan verzoeker, anders dan zijn ouders, niet naar Spanje reizen. Hij is niet eens in het bezit van een paspoort en omdat verzoeker geen verblijfsrecht in België heeft, kan hij er geen krijgen van de Syrische ambassade in België. In de tweede plaats dient de verzoeker, zoals uitdrukkelijk vermeld in het door de tegenpartij in het administratief dossier ingediende stuk, een kopij van zijn ouders “resolution where international protection is granted” in te dienen. Noch verzoeker, noch zijn ouders, noch de tegenpartij (!) zijn echter in het bezit van de beslissingen van de Spaanse asielautoriteiten. Bovendien zijn ze niet 100% zeker of zij daar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus genieten.

Anders dan in de situatie van de ouders, op wie de bewijslast van de ondoeltreffendheid van de in Spanje verleende internationale bescherming rust, is de situatie van verzoeker van dien aard dat het aan het CGVS staat om in concreto en op de dag van de beslissing te bewijzen dat verzoeker een recht van verblijf in Spanje heeft.

De loutere abstracte verwijzing naar het bestaan van een procedure ter verkrijging van een verblijfsrecht in Spanje als familielid van een begunstigde van internationale bescherming vormt echter geen dergelijk bewijs. Het is aan het CGVS om te bewijzen dat verzoeker op de dag waarop het zijn beslissing neemt, een verblijfsrecht geniet en enkel indien het dit bewijs levert, zou het CGVS vrijgesteld zijn van de analyse van verzoekers nood aan bescherming ten aanzien van Syrië.

Dat verzoeker thans een dergelijk verblijfsrecht geniet, is in strijd met de werkelijkheid en wordt op geen enkele wijze geverifieerd in het administratief dossier, aangezien het CGVS van zijn Spaanse tegenhanger geen enkele garantie of inlichting dienaangaande heeft gekregen.

Verzoeker betoogt derhalve dat de bestreden beslissing in strijd is met artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Ter herinnering heeft verzoeker een gegronde vrees voor vervolging vanwege zijn etnische afkomst (dom) en de regio van herkomst van zijn ouders (Saraqeb/Idlib), epicentrum van het Syrische conflict (stuk 3), en geen onderzoek van verzoekers nood aan internationale bescherming gevoerd werd door het CGVS. De beslissing moet derhalve vernietigd worden."

Verzoeker voegt een rapport toe van Artsen zonder Grenzen van 18 februari 2020.

3. Nota met opmerkingen

De verwerende partij maakt op 22 februari 2021 een nota met opmerkingen over, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij antwoordt op het verzoekschrift.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat hij, in het kader van het thans voorliggende beschermingsverzoek, ertoe is gehouden een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden te voeren. Dit impliceert dat hij zowel de elementen moet onderzoeken waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als deze die zich hebben aangediend nadat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft vastgesteld of nieuwe elementen die aan het licht zijn gekomen nadat de bestreden beslissing is vastgesteld (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, pt. 106-113).

In het kader van een daadwerkelijk rechtsmiddel omvat een behandeling van het voorliggende beroep door de Raad een onderzoek van alle elementen, feitelijk en rechtens, aan de hand waarvan hij een geactualiseerde beoordeling van het specifieke geval kan maken.

4.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting van 21 februari 2025 verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

5. Beoordeling

5.1. Er wordt niet betwist dat verzoeker in België is geboren en dat hij de Syrische nationaliteit heeft.

5.2. De bestreden beslissing is een beslissing waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat de verwerende partij tot het besluit komt dat zij verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan erkennen alsook dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.3. De artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vereisen dat de vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade wordt beoordeeld ten aanzien van het land van herkomst, zijnde het land van nationaliteit of, in geval van staatloosheid, ten aanzien van het land van gewoonlijk verblijf.

5.4. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat voor zover uit de door verzoekers vader afgelegde verklaringen blijkt dat er indicaties voorhanden zijn waaruit mogelijkerwijze een nood aan internationale bescherming ten overstaan van verzoekers land van herkomst Syrië zou kunnen worden afgeleid aangezien verzoeker daar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet naar aanleiding van het daar heersende conflict, er wordt benadrukt dat verzoekers ouders reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Spanje, wat indirect tevens een bevestiging vormt van een nood aan internationale bescherming in verzoekers hoofde.

Aangezien zijn ouders elk internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat, met name Spanje, en niet zou blijken dat de internationale bescherming die hen daar werd verleend niet langer actueel of niet effectief zou zijn, neemt de verwerende partij aan dat een terugkeer naar Syrië geenszins aan de orde is en louter hypothetisch.

Daarbij wordt verwezen naar artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking). Volgens dit artikel zorgen lidstaten ervoor dat het gezin in stand kan worden gehouden. De verwerende partij meent vervolgens dat de ouders zich in verzoekers naam tot de in Spanje aanwezige instanties moeten wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die verzoeker ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van zijn verblijf aldaar.

Er wordt gemotiveerd: *“Het is tevens ten overstaan van de bevoegde instanties van diezelfde lidstaat dat jouw ouders eventuele problemen met betrekking tot de te ondernemen stappen kenbaar moet maken. Het komt zodoende aan jouw ouders toe om de nodige stappen in Spanje te zetten opdat ook jij er een verblijfsrecht kan genieten als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, temeer aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan kopie in het administratief dossier is gevoegd, duidelijk blijkt dat de uitbreiding (“family extension”) van de internationale beschermingsstatus van begunstigten, in hoofde van hun minderjarige kinderen, probleemloos kan worden bewerkstelligd in Spanje.”*

Er wordt besloten: *“In het licht van de internationale beschermingsstatus en het verblijfsrecht dat jouw ouders genieten in Spanje evenals van de mogelijkheden waarover ook jij bijgevolg beschikt om er tevens een status en een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, is de kwestie van de terugkeer van jou en jouw gezin naar Syrië derhalve louter hypothetisch. Bijgevolg kan in jouw hoofde actueel geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van jouw land van herkomst worden vastgesteld.*

Gelet op wat voorafgaat, kan het Commissariaat-generaal in jouw hoofde niet besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

5.5. Vooreerst wordt er niet betwist dat België de verantwoordelijkheid op zich heeft genomen om het beschermingsverzoek te behandelen en te onderzoeken. Er blijkt uit het administratief dossier niet dat de Belgische staat ervoor heeft gekozen om de bepalingen toe te passen zoals vastgesteld in de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en mechanismen voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat in een van de lidstaten door een onderdaan van een derde land of een staatloze wordt ingediend (herschikking) (Dublin III-verordening).

De Raad herhaalt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet worden beoordeeld ten aanzien van het land van herkomst.

Enkel de limitatief opgesomde en strikt geïnterpreteerde uitzonderingen van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet stellen de verwerende partij vrij van een dergelijke analyse (zie arrest HvJ 1 augustus 2022, C-720/20, pt. 48-49).

Er wordt niet betwist dat verzoekers situatie niet valt binnen de werkingssfeer van artikel 57/6, lid 3 van de Vreemdelingenwet. Zo blijkt nergens uit dat verzoeker in Spanje dezelfde beschermingsstatus zou genieten als deze van zijn gezinsleden. Het loutere perspectief dat een verzoeker om internationale bescherming een verblijfstitel of internationale beschermingsstatus in een andere EU-lidstaat zou kunnen verkrijgen, valt niet onder die uitzonderingen.

De verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU is voorts niet langer verenigbaar met de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaken C-91/20, C-483/20, C-720/20, C-374/22 en C-614/22.

Verder wordt gewezen op het voormeld arrest nr. 260.193 van de Raad van State waarin werd geoordeeld: *“De enkele feitelijke omstandigheid dat een terugkeer naar Syrië actueel niet aan de orde doch louter hypothetisch zou zijn, vormt op zich echter geen grond om een verzoek tot internationale bescherming [...], af te wijzen.*

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanhaalt dat verzoeker niet aantoont dat hij niet in Spanje zou kunnen verblijven op grond van artikel 23.2 van richtlijn 2011/95, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling de lidstaten oplegt te “waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”. Deze bepaling vindt dus slechts toepassing op verzoekers waarvan wordt vastgesteld dat zij zelf niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. Te dezen maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter eerst toepassing van het voornoemde artikel 23.2 om pas daarna en op grond van die bepaling te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Met die beoordeling voegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bijkomende voorwaarde toe aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en weigert hij in die zin op onwettige wijze internationale bescherming aan verzoeker.”

5.6. Gelet op wat voorafgaat moet de verwerende partij derhalve overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet beoordelen of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van zijn land van herkomst, dit is Syrië, dan wel of hij daar een reëel risico op ernstige schade loopt.

De Raad herinnert er voorts aan dat het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden stappen, waarbij de eerste stap de vaststelling betreft van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede stap de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voor de eerste stap is krachtens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet vereist dat een beschermingsverzoek individueel wordt beoordeeld en dat hierbij rekening wordt gehouden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de betrokken verzoeker. Wat de relevante feiten inzake de algemene situatie in het land van herkomst betreft, is het noodzakelijk dat in deze nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst van de betrokken verzoeker (HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X / *International protection Appeal Tribunals, Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General*, pt. 45-55).

Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt in deze met name:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
 - b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
 - c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;*
- [...]”*

Door zich in de bestreden beslissing te beperken tot deze overwegingen: *“In het licht van de internationale beschermingsstatus en het verblijfsrecht dat jouw ouders genieten in Spanje evenals van de mogelijkheden waarover ook jij bijgevolg beschikt om er tevens een status en een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, is de kwestie van de terugkeer van jou en jouw gezin naar Syrië derhalve louter hypothetisch. Bijgevolg kan in jouw hoofde actueel geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van jouw land van herkomst worden vastgesteld.”* heeft de verwerende partij geen onderzoek verricht dat voldeed aan de vereisten van artikel 48/6, lid 5, a) tot en met c) van de Vreemdelingenwet.

In dit verband wijst de Raad erop het risico op vervolging of ernstige schade in het land van herkomst dient te worden onderzocht en niet ‘het risico op terugkeer’ naar dit land. Met andere woorden, het zijn de gevolgen van de mogelijkheid van een terugkeer naar het land van herkomst en niet de mogelijkheid op zich die moeten worden onderzocht.

Bijgevolg kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het onderzoek dat de verwerende partij heeft verricht met betrekking tot de feiten in verband met zijn land van herkomst die verzoeker heeft aangevoerd tot staving van zijn beschermingsverzoek volkomen ontoereikend was. De bestreden beslissing is niet zorgvuldig tot stand gekomen.

5.7. De Raad moet verder vaststellen dat het administratief dossier geen objectieve landeninformatie over Syrië bevat.

De verwerende partij, die niet ter terechtzitting aanwezig was, heeft evenmin een aanvullende nota met objectieve landeninformatie voorgelegd.

Ter terechtzitting stellen de ouders van verzoeker dat de algemene situatie in Syrië inmiddels drastisch is gewijzigd sinds de val van het regime Assad op 8 december 2024. Zij wijzen er verder op dat zij behoren tot de Dom-minderheid en dat de situatie in Syrië nog onveilig en onstabiel is. Alle familieleden verblijven in België met een beschermingsstatus; zij hebben niemand meer in Syrië.

Hoewel het voor de Raad duidelijk is dat de algemene situatie in Syrië drastisch is gewijzigd en daargelaten de vaststelling dat verzoeker ook zou moeten worden gehoord over de impact van de actuele algemene situatie in Syrië op zijn persoonlijke situatie en individuele omstandigheden, beschikt de Raad heden niet over volledige en actuele landeninformatie om in het voorliggende beschermings-verzoek na een uitputtend en geactualiseerd onderzoek uitspraak te doen over de vraag of verzoeker voldoet aan de voorwaarden om internationale bescherming te krijgen.

De Raad verkeert bijgevolg in de onmogelijkheid om op correcte wijze het geheel van de feitelijke gegevens in rechte te beoordelen, met name om in een tweede stap na te gaan of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming, nu hij niet beschikt over pertinente en geactualiseerde informatie met betrekking tot de huidige algemene situatie in het land van herkomst, zoals artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet vereist.

5.8. Gelet op de gewijzigde algemene situatie in Syrië, die een gegeven van algemene bekendheid betreft, de beperkte landeninformatie die wordt aangereikt en gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, vermits de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft en de gewijzigde algemene situatie in Syrië samen met verzoekers individuele omstandigheid als behorend tot de Dom-minderheid onderzoek behoeft, kan de Raad in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker aldus niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek.

Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeks-maatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken. De verwerende partij was verder afwezig ter terechtzitting en nam daardoor geen standpunt in met betrekking tot de implicaties van het arrest van de Raad van State en de gewijzigde situatie in Syrië. Gelet op haar afwezigheid gaat de Raad niet meer in op de verweernota, die overigens dateert van voor het vernietigingsarrest van de Raad van State.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 december 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO